

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
(ΓΟΝΥΚΛΙΣΙΑΣ)

Ὁ Ἱερεὺς

Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν, πάντοτε...

Ὁ Ἀναγνώστης Ἀμήν.

Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τόν Κύριον· Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνθησ σου σφόδρα.

Ἐξομολόγησιν καί μεγαλοπρέπειαν ἐνεδύσω, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ἐκτείνων τόν οὐρανόν ὡσεὶ δέροδιν, ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τά ὑπερῶα αὐτοῦ.

Ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρός φλόγα.

Ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τό περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσονται ὕδατα.

Ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου φεύξονται, ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσιν.

Ἀναβαίνουσιν ὄρη, καὶ καταβαίνουσι πεδία εἰς τόν τόπον, ὃν ἐθεμελίωσας αὐτά.

Ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδέ ἐπιστρέψουσι καλύψαι τὴν γῆν.

Ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραγξιν, ἀνά μέσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα.

Ποτιοῦσι πάντα τά θηρία τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν.

Ἐπ' αὐτά τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσιν· ἐκ μέσου τῶν πετρῶν δώσουσι φωνήν.

Ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερώων αὐτοῦ· ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

Ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἐξαγαγεῖν

ἄρτον ἐκ τῆς γῆς, καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.

Τοῦ ἰλαρῆναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ· καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.

Χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου ὡς ἐφύτευσας.

Ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι, τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ κατοικία ἠγεῖται αὐτῶν.

Ὁρη τὰ ὑψηλά ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγή τοῖς λαγωοῖς.

Ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς· ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

Ἐθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ· ἐν αὐτῇ διελύσσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

Σκύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἀρπάσαι, καὶ ζητῆσαι παρά τῷ Θεῷ βρωσιν αὐτοῖς.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν, καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.

Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τό ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἐσπέρας.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφία ἐποίησας· ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σου.

Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος· ἐκεῖ ἐρπετά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ζῶα μικρά μετὰ μεγάλων.

Ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται· δράκων οὗτος, ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῇ.

Πάντα πρὸς σέ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφήν αὐτῶν εἰς εὐκαιρον.

Δόντος σου αὐτοῖς, συλλέξουσιν.

Ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος.

Ἀποστρέψαντος δέ σου τό πρόσωπον, ταραχθήσονται.

Ἄντανελεῖς τό πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι, καὶ εἰς τόν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.

Ἐξαποστελεῖς τό πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τό πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἦτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν· ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται.

Ἄσσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῷ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Ἦδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογία μου, ἐγὼ δέ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

Ἐκλείπειεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τόν Κύριον.

Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ· ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφία ἐποίησας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια. Δόξα σοι ὁ Θεός (ἐκ γ'). Ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ Διάκονος λέγει τὰ «Εἰρηνικά» καὶ ὁ Χορός· Κύριε ἐλέησον.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν,

καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δε-
ηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ ἁγίου Οἴκου τούτου, καί τῶν μετά
πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων
ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων χρι-
στιανῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν..., τοῦ τιμί-
ου Πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ Διακονίας,
παντός τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ, τοῦ Κυρίου
δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους, πάσης
Ἀρχῆς καί Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τοῦ κατά Ξηράν,
θάλασσαν, καί ἀέρα φιλοχρίστου Στρατοῦ, τοῦ
Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τῆς πόλεως καί ἐνορίας ταύτης, πάσης
πόλεως καί χώρας, καί τῶν πίστει οἰκούντων ἐν
αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ περιστῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχο-
μένου τήν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυ-
ρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας αὐτῶν
ἐνώπιον Κυρίου, καί τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δε-
ηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς τελείωσιν
εὐαρεστήσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι πλοῦσια τὰ ἐλέη
αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ δεχθῆναι τήν γονυκλισίαν ἡμῶν,
ὡς θυμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δε-
ηθῶμεν.

Ἐπὲρ τῶν χρηζόντων τῆς παρ' αὐτοῦ βοηθεί-
ας, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψε-
ως, ὀργῆς, κινδύνου καί ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου
δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καί διαφύλαξον
ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καί δι-
παρθένου Μαρίας, μετά πάντων τῶν Ἁγίων
μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καί ἀλλήλους καί
πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παρα-
θώμεθα.

Ὁ Χορός: Σοί, Κύριε.

Ὁ Ἱερεύς:

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύ-
νησις, τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύ-
ματι, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων.

Ὁ Χορός: Ἀμήν.

Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου,
εἰσάκουσόν μου, Κύριε· Κύριε ἐκέκραξα πρὸς
σέ, εἰσάκουσόν μου· πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεή-
σεώς μου, ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ· εἰσά-
κουσόν μου, Κύριε.

Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα
ἐνώπιόν σου· ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία
ἑσπερινή· εἰσάκουσόν μου, Κύριε.

Στίχ.: Ἐάν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύ-
ριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρά σοί ὁ ἴλασμός
ἐστιν.

Παράδοξα σήμερον εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν
πόλει Δαυίδ, ὅτε τό Πνεῦμα κατήλθε τό Ἅγιον

ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ θεηγόρος Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησί γάρ· Συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς ἁγίας Τριάδος.

Στίχ.: Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε· ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου, ἠλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Παράδοξα σήμερον εἶδον...

Στίχ.: Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι, καὶ ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρί καὶ Υἱῷ συντεταγμένον καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ καὶ ζωοποιοῦν· φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται καὶ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρά πάντων γινώσκειται μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις τῆς ἁγίας Τριάδος.

Στίχ.: Ὅτι παρά τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλή παρ' αὐτῷ λύτρωσις· καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον...

Στίχ.: Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτόν, πάντες οἱ λαοί.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς καὶ ζωὴ καὶ ζῶσα

πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθάϊρον τὰ πταισμάτα. Θεὸς καὶ θεοποιοῦν· πῦρ, ἐκ πυρός προϊόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφήται ἀπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν· ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων.

Στίχ.: Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς καὶ ζωή...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Διάκονος

Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὴν ἁγίαν Εἴσοδον.

Ὁ Ἱερεὺς

Εὐλογημένη ἡ Εἴσοδος τῶν ἁγίων σου, πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος· Σοφία. Ὁρθοί.

Καὶ ψάλλεται ἡ Ἐπιλύχνιος Εὐχαριστία.

Φῶς ἱλαρόν ἁγίας δόξης, ἀθανάτου Πατρὸς, οὐρανοῦ ἁγίου, μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἐσπερι-

νόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Θεόν. Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσiais, Υἱέ Θεοῦ, ζωήν ὁ διδούς· διό ὁ κόσμος σέ δοξάζει.

Προκείμενον.

Τίς Θεός μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν;
σύ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχοι. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς
τήν δύναμίν σου.

Καί εἶπα· Νῦν ἠρξάμην αὐτῆ ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπό τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου.

Εἶτα λέγει ὁ Διάκονος·

Ἔτι καί ἔτι, κλίναντες τά γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καί ἡμῶν κλινόντων τά γόνατα ἐπὶ γῆς, ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς Εὐχὰς ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης, βλέπων τὸν Λαόν μεγαλοφώνως.

Ἄχραντε, ἀμίαντε, ἄναρχε, ἀόρατε, ἀκατάληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλοίωτε, ἀνυπέρβλητε, ἀμέτρητε, ἀνεξίκακε Κύριε· ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον· ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν καί τὴν γῆν καί τὴν θάλασσαν, καί πάντα τά δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς· ὁ πρό τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις παρέχων· Σοῦ δεόμεθα καί σέ παρακαλοῦμεν, Δέσποτα φιλόνητο, τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καί διὰ τὴν ἡμετέραν σωτη-

ρίαν κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν, καί σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καί Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου καί ἐνδόξου Θεοτόκου· ὃς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὕστερον δέ καί ἔργοις ὑποδεικνύς, ἠνίκα τό σωτήριο ὑφίστατο πάθος, παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμόν τοῖς ταπεινοῖς καί ἁμαρτωλοῖς καί ἀναξίοις δούλοις σου δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος καί γονάτων κλίσειν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων καί τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

Αὐτός οὖν, πολυέλεε καί φιλόνητο, ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ἧ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθα σε· ἐξαιρέτως δέ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ἧ μετὰ τό ἀναληφθῆναι τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καί καθεσθῆναι ἐν δεξιᾷ σου, τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, κατέπεμψε τό ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Μαθητάς καί Ἀποστόλους· ὃ καί ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες τῆς ἀκενώτου χάριτος αὐτοῦ, καί ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τά μεγαλεῖά σου, καί προεφήτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκουσον ἡμῶν, καί μνήσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καί κατακρίτων, καί ἐπίστρεψον τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκείαν συμπάθειαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν. Δέξαι ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καί βοῶντας τό, Ἡμάρτομεν. Ἐπί σέ ἐπερῶριφμεν ἐκ μήτρας, ἀπό γαστροῦ μητροῦ ἡμῶν, Θεός ἡμῶν σύ εἶ· ἀλλ' ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν, γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοηθείας, ἐστερήμεθα ἀπὸ πάσης ἀπολογίας.

Ἄλλά θαρρόυντες τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, κράζομεν· Ἄμαρτίας νεότητος ἡμῶν καί ἀγνοίας μή

μνησθῆς, καί ἐκ τῶν κρυφίων ἡμῶν καθάρισον ἡμᾶς. Μή ἀπορῥίψῃς ἡμᾶς εἰς καιρόν γήρωσ· ἐν τῷ ἐκλείπειν τήν ἰσχύν ἡμῶν, μή ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· πρὶν ἡμᾶς εἰς τήν γῆν ἀποστρέψαι, ἀξίωσον πρός σέ ἐπιστρέψαι, καί πρόσχες ἡμῖν ἐν εὐμενεῖα καί χάριτι. Ἐπιμέτρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθεσ τήν ἄβυσσον τῶν οἰκτιρῶν σου τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν. Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἀγίου σου, Κύριε, ἐπί τόν λαόν σου τόν περιεστῶτα, καί ἀπεδεχόμενον τό παρά σοῦ πλούσιον ἔλεος· ἐπίσκειψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδυναστείας του Διαβόλου· ἀσφάλισαι τήν ζωὴν ἡμῶν τοῖς ἀγίοις καί ἱεροῖς νόμοις σου. Ἀγγέλω πιστῷ φύλακι παρακατάθου τόν λαόν σου· πάντας ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τήν Βασιλείαν σου· δός συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπί σέ· ἄφες αὐτοῖς καί ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα· καθάρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος· διάλυσον τὰς καθ' ἡμῶν μηχανάς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυνάπτει καί ταύτην τήν Εὐχὴν·

Εὐλογητός εἶ, Κύριε, Δέσποτα παντοκράτορ, ὁ φωτίσας τήν ἡμέραν τῷ φωτί τῷ ἡλιακῷ, καί τήν νύκτα φαιδρύννας ταῖς αὐγαῖς τοῦ πυρός· ὁ τό μῆκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν ἡμᾶς καταξιώσας, καί προσεγγίσει ταῖς ἀρχαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, καί παντός τοῦ λαοῦ σου· καί πᾶσιν ἡμῖν συγχωρήσας τὰ ἔκρούσια καί τὰ ἀκούσια ἁμαρτήματα, πρόσδεξαι τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν ἰκεσίας, καί κατάπεμψον τό πλήθος τοῦ ἐλέους σου καί τῶν οἰκτιρῶν σου ἐπί τήν κληρονομίαν σου. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις Ἀγγέ-

λοις σου· ὀπλίσσον ἡμᾶς ὀπλοῖς δικαιοσύνης σου· περιχαράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου· φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως, καί πάσης ἐπιβουλής τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δέ ἡμῖν καί τήν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένη νυκτί, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάνταστον, καί πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν· προεβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου, καί πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος σοι εὐαρεστησάντων.

Ἁγίου Διάκονος·

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοῦς, καί ἀλλήλους, καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ἁγίου Ἱερέως ἐκφώνως·

Σόν γάρ ἐστι τό ἐλεεῖν, καί σώζειν ἡμᾶς, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ, καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἁγίου χορός· Ἀμήν.

Μετὰ ταῦτα, ὁ Διάκονος, λέγει τήν Ἐκτενῆ,

καί ὁ χορός τό «Κύριε, ἐλέησον».

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν εἴπωμεν.

Κύριε, Παντοκράτορ, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν...

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καί μοναχῶν, καί πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, υγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καί ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καί παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει καί ἐνορία ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καί ἀφιερωτῶν τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ταύτης.

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν μακαρίων καί ἀειμνήστων κτιτόρων τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ταύτης, καί ὑπέρ πάντων τῶν προαναπαυσασμένων πατέρων καί ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων, καί ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν καρποφορούντων καί καλλιεργούντων ἐν τῷ ἁγίῳ καί πανσέπτῳ Ναῷ τούτῳ, κοπιώντων, ψαλλόντων, καί ὑπέρ τοῦ περιεστώτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου τό παρὰ σοῦ μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς

Ὅτι ἐλεήμων καί φιλόανθρωπος Θεός ὑπάρχεις, καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ

καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Εἶτα ὁ Διάκονος

Ἔτι καί ἔτι, κλίναντες τά γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καί ὁ Ἱερεὺς ἐπεύχεται

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τήν σὴν εἰρήνην δεδωκώς τοῖς ἀνθρώποις, καί τήν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἔτι τῷ βίῳ καί ἡμῖν συμπαρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς ἀεὶ παρέχων, ἐμφανέστερον δέ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς μαθηταῖς καί Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καί τά τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι' ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν θεογνωσίαν, ἰδίᾳ διαλέκτῳ, εἰς ἀκοήν ὠτίου δεξάμενοι, φωτὶ τοῦ Πνεύματος ἐφωτίσθημεν, καί τῆς πλάνης ὡς ἐκ σκότους ἀπηλλάγημεν, καί τῇ τῶν αἰσθητῶν καί πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ καί ὑπερφυεῖ ἐνεργείᾳ, τὴν εἰς σέ πίστιν ἐμαθητεύθημεν, καί σέ θεολογεῖν, σὺν τῷ Πατρὶ καί τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ἐν μιᾷ Θεότητι καί δυνάμει καί ἐξουσίᾳ κατηυγάσθημεν. Σὺ οὖν τό ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς, ὁ τῆς οὐσίας καί τῆς φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος καί ἀμετακίνητος χαρακτήρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καί τῆς χάριτος, διάνοιξον κάμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τά χεῖλη, καί δίδαξόν με πῶς δεῖ, καί ὑπέρ ὧν χρῆ προσεύχεσθαι. Σὺ γάρ εἶ, ὁ γινώσκων τό πολὺ τῶν ἁμαρτιῶν μου πλῆθος, ἀλλ' ἡ σὴ εὐσπλαγχνία νικήσει τούτων τό ἄμετρον· ἰδοὺ γάρ φόβῳ παρίσταμαι σοι, εἰς τό πέλαγος τοῦ

ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου.

Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ πᾶσαν ῥήματι τὴν κτίσιν ἀρρήτῳ σοφίας δυνάμει κυβερνῶν, ὁ εὐδιδος τῶν χειμαζομένων λιμῆν, καὶ γνώρισόν μοι ὁδόν, ἐν ἧ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας σου τοῖς ἔμοις παράσχου διαλογισμοῖς, Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνῃ μου δωρούμενος. Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἔμοις ἐπισκίασον ἔργοις· καὶ Πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου· καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ τό τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρόν· ἵνα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, τῷ Πνεύματί σου τῷ ἀγαθῷ πρὸς τό συμφέρον ὀδηγούμενος, καταξιωθῶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς ἀεὶ μνημονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῖν παρουσίας· καὶ μὴ παρίδῃς με τοῖς φθειρομένοις τοῦ κόσμου τούτου ἐναπατᾶσθαι τερπνοῖς, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτα, ὅτι περ, ὅσα τις αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρά τοῦ σου λαμβάνει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρὸς· διό κἀγὼ ὁ ἁμαρτωλός, ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, τὴν σὴν ἰκετεύω ἀγαθότητα· Ὅσα ἠὺξάμην, ἀπόδος μοι εἰς σωτηρίαν.

Ναί, Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτὴρ ἀγαθός· ὅτι σύ εἶ ὁ διδούς ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα. Σὺ εἶ συμπαθής, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγονώς τῆς σαρκός ἡμῶν κοινωνός, καὶ τοῖς κάμπτουσι πρὸς σέ γόνυ ἐπικαμπτόμενος φιλευσπλάγχχως, ἰλασμός τε γενόμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Δός δὴ, Κύ-

ριε, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμοὺς σου· ἐπάκουσον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου σου· ἀγίασον αὐτούς τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σου· σκέπασον αὐτούς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου· μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Σοὶ μόνῳ ἁμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρευόμεν· οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ, οὐδέ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεόν τὰς ἑαυτῶν, Δέσποτα, χεῖρας. Ἔαφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα· καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας· πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων, ὡς θυμίαμα δεκτόν, ἀναλαμβάνομενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγάθου βασιλείας.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην·

Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντός βέλους πετομένου ἡμέρας, ῥῦσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντός πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἑσπερινήν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις. Καταξίωσον δέ ἡμᾶς καὶ τό νυκτερινόν στάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἵνα καὶ ἐν τῇ καθ' ὕπνον ἡσυχίᾳ, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόστησον δέ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρηπῆ καὶ ἐπιθυμίαν βλαβεράν. Διανάστησον δέ ἡμᾶς

ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου.

Ὁ Διάκονος

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτούς, καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως

Εὐδοκία καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς Ἀμήν.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς. Εὐλογητός εἶ, Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετόν καὶ δεδοξασμένον τό ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τό ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου. Εὐλογητός εἶ, Δέσποτα, συνέτισόν με τά δικαιώματά σου. Εὐλογητός εἶ, Ἁγίε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου. Κύριε, τό ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τά ἔργα τῶν χειρῶν σου μή παρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετά δέ τοῦτο, λέγει ὁ Διάκονος

Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τά γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν

Ἡ ἀενάως βρῦουσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ πηγὴ, ἡ συναΐδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργικὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερκάλλως πληρώσας, Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν· ὁ θανάτου δεσμούς ἀλύτους, καὶ κλειθρὰ Ἄδου διαρρήξας, πονηρῶν δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας· ὁ προσαγαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τό σῶμα δούς τό ἄχραντον εἰς θυσίαν, τό πάσης ἁμαρτίας ἄψαυστόν τε καὶ ἄβατον, καὶ διὰ τῆς φρικτῆς ταύτης καὶ ἀνεκδιηγῆτου ἱερουργίας ζωὴν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος· ὁ εἰς Ἄδου καταβάς καὶ μοχλοῦς αἰωνίους συντριψας, καὶ τοῖς ἐν σκότει καθήμενοις ἄνοδον ὑποδείξας· τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκοντα θεοσόφῳ δελεάσματι ἀγκιστρεύσας, καὶ σειρᾶς ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ πυρὶ ἀσβέστῳ καὶ σκότῳ ἔξωτέρῳ, διὰ τῆς ἀπειροδυνάμου σου κατασφαιλισάμενος ἰσχύος· ἡ μεγαλώνυμος σοφία τοῦ πατρὸς· ὁ τοῖς ἐπηρεαζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς καὶ φωτίσας τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους· Σύ, δόξης ἀενάου Κύριε, καὶ Πατρός ὑψίστου Υἱέ ἀγαπητέ· ἄϊδιον φῶς ἐξ ἀϊδίου φωτός· Ἦλιε δικαιοσύνης, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν κατὰ σάρκα καὶ πάντων τῶν οἰκείων τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν μνή-

μην ποιούμεθα νῦν· ὅτι ἐν σοὶ πάντων τό κράτος, καὶ ἐν τῇ χειρὶ σου κατέχεις πάντα τὰ πέπρατα τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεέ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἔλεους, γένους θνητοῦ τε καὶ ἀθανάτου καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης Δημιουργέ, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυόμενης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως· ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς ζῶσι, καὶ καιρούς θανάτου ἰστών, κατὰ γων εἰς Ἄδου καὶ ἀνάγων, δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ· ὁ τὰ παρόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλοντα λυσιτελῶς διοικῶν· ὁ τοὺς θανάτου κέντρῳ πληγέντας ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν.

Αὐτός, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ὁ Θεός ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρᾶν, ὁ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ καὶ μεγάλῃ καὶ σωτηρίῳ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, τό μυστήριον τῆς ἀγίας καὶ ὁμοουσιῶν, καὶ συναϊδίου, καὶ ἀδιαιρέτου, καὶ ἀσυγχύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ ἀγίου καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἀγίους σου Ἀποστόλους ἐκχέας, καὶ εὐαγγελιστάς αὐτούς θέμενος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογητάς καὶ κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας θεολογίας· ὁ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ ἑορτῇ καὶ σωτηριῳδῇ, ἰλασμούς ἰκεσίους ὑπὲρ τῶν κατεχομένων ἐν Ἄδῃ καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας, ἄνεσιν τοῖς κατοικομένοις τῶν κατεχόντων αὐτούς ἀνιαρῶν, καὶ παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν

καὶ οἰκτρῶν δεομένων σου· καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθεν ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε Κύριε, οὐδέ οἱ ἐν Ἄδῃ ἐξομολόγησιν παρῶρησιάζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καὶ ἱκετεύομεν, καὶ τὰς ἰλαστηρίους εὐχὰς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν·

Ὁ Θεός ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασίων σου, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίους δούλους σου· καὶ παρὰ χάριν τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενεγκεῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν· ἵνα, τό τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρῶρησιᾶς δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν καὶ φιλόανθρωπον Θεόν.

Σὸν γάρ ὡς ἀληθῶς καὶ μέγα ὄντως μυστή-

ριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καί Ποιητά, ἥ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καί ἡ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καί ἀνάπαυσις ἡ εἰς αἰῶνας. Σοί χάριν ἐν πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπί ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τόν κόσμον τοῦτον καί ταῖς ἐξόδοις, αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως καί τῆς ἀκηράτου ζωῆς διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται· ἥς ἀπολαύσαμεν ἐν τῇ δευτέρᾳ μελλούσῃ παρουσίᾳ σου. Σὺ γάρ εἶ καί τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καί τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος καί φιλάνθρωπος κριτής, καί τῆς μισθαποδοσίας Δεσπότης καί Κύριος· ὁ καί κοινωνήσας ἡμῖν παραπλησίως σαρκός καί αἵματος, διὰ συγκατάβασιν ἄκραν, καί τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίῳ εἰς πείραν καταστῆναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα οἰκτιρῶν, καί ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεῖς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γενόμενος ἀντεπάγγελτος βοηθός· διό καί συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπάθειαν.

Δέξαι οὖν, Δέσποτα, δεήσεις καί ἰκεσίας ἡμετέρας, καί ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καί μητέρας, καί ἀδελφούς, καί ἀδελφάς καί τέκνα, καί εἴ τι ἄλλο ὁμογενές καί ὁμόφυλον, καί πάσας τὰς προαναπαυσάμενας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· καί κατὰ ταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν καί τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σου εἰσάγων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μονάς· συνέγειρον καί τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ ἧ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καί ἀψευ-

δεῖς ἐπαγγελίας. Οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καί πρὸς σέ τόν Θεόν ἐνδημούντων, ἀλλά μετάστασις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καί θυμηδέστερα, καί ἀνάπαυσις καί χαρά.

Εἰ δέ καί τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν τε καί αὐτοῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἦ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, εἰ μὴ ὁ μόνος σύ, ὁ ἐπὶ γῆς φανείς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν καί ἀφέσεως ἁμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καί αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καί φιλάνθρωπος Θεός, ἄνες, ἄφες, συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καί τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καί ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ· τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς καί τοῖς κινήμασι· καί τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καί ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δέ τοὺς περιεστῶτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθόν καί εἰρηνικόν παρεχόμενος ἡμῖν τε καί παντὶ τῷ λαῷ σου, καί ἐλέους σπλάγχνα καί φιλάνθρωπίας διανοίγων ἡμῖν ἐν τῇ φρικτῇ καί φοβερᾷ σου παρουσίᾳ· καί τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποίησον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην·

Ὁ Θεὸς ὁ μέγας καί ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχωρήσας ἀνά μέσον τοῦ φωτός καί ἀνά μέσον τοῦ σκότους, καί τόν ἥλιον θέμενος εἰς ἔξουσίαν τῆς

ἡμέρας, σελήνην δέ καί ἀστέρας εἰς ἔξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καί ἐπὶ τῆς παρουσίας ἡμέρας προφθάσαι τό πρόσωπόν σου ἐν ἔξομολογήσει, καί τὴν ἔσπερινήν σοι λατρείαν προσαγαγεῖν. Αὐτός, φιλάνθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν προσευχὴν ἡμῶν ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καί πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας. Παράσχου δέ ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἑσπέραν, καί τὴν ἐπιούσαν νύκτα εἰρηνικὴν· ἔνδυσον ἡμᾶς ὄπλα φωτός· ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καί ἀπὸ παντός πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου· καί δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῆ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἐδώρήσω, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ· ἵνα, καί ἐν ταῖς κοιταῖς ἡμῶν κατανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καί ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός σου· καί τῇ μελέτῃ τῶν σῶν ἐντολῶν καταναγασόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστῶμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καί ἰκεσίας τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ προσάγοντες ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν καί παντός τοῦ λαοῦ σου, ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι.

Ὁ Διάκονος·

Ἄντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς, καί ἀλλήλους, καί

πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως·

Σὺ γάρ εἰ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, καί Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καί σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καί ἀεί, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Διάκονος·

Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινὴν δέησιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.

Ἄντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Ὁ χορὸς ἐν ἐκάστη αἰτήσει· Παράσχου, Κύριε.

Ὁ Διάκονος·

Τὴν ἑσπέραν πᾶσαν, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν καί ἀναμάρτητον παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστόν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Συγγνώμην καί ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καί τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Τά καλά καί συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καί εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ καί μετανοίᾳ ἐκτελέσαι, παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Χριστιανὰ τά τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καί καλὴν ἀπολογίαν

τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, αἰτησώμεθα.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ χορός· Σοί, Κύριε.

Ὁ Ἱερεύς.

Ὅτι ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος Θεός ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ χορός· Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεύς· Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Διάκονος·

Τάς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Ὁ Ἱερεύς.

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ κλίνας οὐρανοὺς, καὶ καταβάς ἐπὶ σωτηρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἔπιδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου. Σοὶ γάρ τῷ φοβερῷ καὶ φιλόανθρωπῳ κριτῇ, οἱ σοὶ δούλοι τὰς ἑαυτῶν ἔκλιναν κεφαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν αὐχένας· οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τό σόν περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν· οὓς διαφύλαξον ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἀπὸ παντός ἐχθροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐνεργείας διαβολικῆς, καὶ διαλογισμῶν ματαίων καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

Εἴη τό κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Χορός· Ἀμήν.

Στιχηρά, προσόμοια. Ἦχος γ'.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν ἐμφανῶς αἰγλώσσαι γεγόνασιν· Ἰουδαῖοι γάρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστός, ἀπιστία νοσήσαντες θεϊκῆς ἐξέπεσον χάριτος, τοῦ καὶ θείου φωτός οἱ ἐξ ἔθνῶν ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὄλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός καὶ Πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Νῦν τό Παράκλητον Πνεῦμα ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται· Ἀποστόλων γάρ χορείας ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφῆπλωσε, καὶ πιστοῦται αὐτοῦ τὴν κραταίαν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμον τὰς γλώσσας, εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διό τὰς καρδίας νοερώς ἔλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορῥίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τό Πνεῦμα σου τό ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Νῦν περιβάλλονται κράτος οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὕψους Ἄποστολοι· ἐγκαινίζει γάρ αὐτούς ὁ Παράκλητος, ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος μυστικῇ καινότητι γνώσεως· ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς καί ὑψηγόροις κηρύττοντες, τὴν αἰδίων φύσιν τε καὶ ἀπλήν τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὄλων Θεοῦ ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε, λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱόν ἐν τῷ Πατρὶ σὺν ἁγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν συναἰδιον καὶ σύνθρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἦν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ· Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις. Καὶ μετὰ τὸ Τρισάγιον, ψάλλομεν τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν

οἰκουμένην σαγηνεύσας· φιλάνθρωπε, δόξα σοι. (Ἐκ γ').

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν.

Ὁ ἐκ τῶν πατρικῶν κόλπων κενώσας ἑαυτὸν, καὶ τὴν ἡμετέραν ὄλην ἀνθρωπείαν προσλαβόμενος φύσιν, καὶ θεώσας αὐτήν, μετὰ δέ ταῦτα εἰς οὐρανοὺς αὐθις ἀνελθὼν, καὶ ἐν δεξιᾷ καθίσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τό τε θεῖον, καὶ ἅγιον, καὶ ὁμοούσιον καὶ ὁμοδύναμον, καὶ ὁμόδοξον, καὶ συναἰδιον Πνεῦμα καταπέμψας ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, καὶ διὰ τούτου φωτίσας μὲν αὐτούς, δι' αὐτῶν δέ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, πανευφήμων, θεοκηρῦκων καὶ πνευματοφόρων Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμήν.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων...